

Υ... όπως ύφαλος

Σε μια γωνιά του Ειρηνικού Ωκεανού κρυβόταν ένας ύφαλος, που δεν έμοιαζε με τους άλλους: ήταν κι αυτός φτιαγμένος από πολύχρωμα κοράλλια, μα είχε το χάρισμα να μιλάει κιόλας... Κάθε βράδυ μαζεύονταν γύρω του τα τροπικά ψάρια κι εκεί, κάτω από το ασημένιο φως του φεγγαριού, ο ύφαλος άρχιζε να λέει ιστορίες για καράβια και ναυάγια. Κι επειδή ήταν πολύ γέρος – πάνω από χιλίων χρονών – ήξερε τόσες πολλές, που δε φτάνει μια ολόκληρη ζωή δική μας για να τις ακούσεις όλες!

Ένα τέτοιο βράδυ, μαζεύτηκαν όλοι γύρω από τον ύφαλο, όπως πάντα, κι ετοιμάστηκαν να τον ακούσουν. Πήρε εκείνος το περήφανο ύφος του, μα πριν προλάβει να πει λέξη, μια ψιλή και αδύναμη φωνή ακούστηκε δειλά: "Μπορώ να πω εγώ σήμερα μια ιστορία;" Ο ύφαλος έμεινε με ανοιχτό το στόμα από το θυμό – ίσως κοκκίνισε και λίγο παραπάνω τα κοράλλια του, αλλά ήταν νύχτα και δε φάνηκε – κι όλοι γύριζαν σαστισμένοι το βλέμμα εδώ κι εκεί: ποιος ήταν αυτός ο αναιδής, που τολμούσε να προσβάλλει τον ύφαλο με τέτοιο τρόπο; Καθώς δεν είδαν κανέναν, όλοι πίστεψαν πως ήταν παραίσθηση, μα η φωνή ξανακούστηκε, τώρα δυνατότερα: "Παρακαλώ, μήπως θα μπορούσα σήμερα να πω εγώ μια ιστορία;" Ήταν ένα ταπεινό φύκι, που τρεμούλιαζε στο χάδι του ζεστού νερού... "Χμ, χμ!" ξερόβηξε ο ύφαλος, "άντε ξεκίνα, να δούμε ποιος λέει καλύτερες ιστορίες!" Όλοι γύρισαν και κοίταξαν το φύκι, που, τρεμουλιάζοντας και πάλι από συστολή, ξεκίνησε την ιστορία του:

"Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας ναύτης που αγαπούσε ένα κορίτσι. Μα ήταν πολύ φτωχός κι ο πατέρας της κοπέλας ούτε που ήθελε ν' ακούσει για γάμο – ήθελε να τη δώσει σ' έναν πλούσιο, γέρο έμπορο. Απελπισμένος ο νέος πήρε τη μεγάλη απόφαση να φύγει ένα μακρινό ταξίδι: μόλις θα μάζευε αρκετά λεφτά, θα γύριζε αμέσως να την παντρευτεί. Ή θα γυρνούσε πλούσιος ή δε θα γυρνούσε ποτέ... Η κοπέλα του ορκίστηκε πως θα τον περιμένει και, με δάκρυα στα μάτια, έμεινε καθισμένη σ' ένα βράχο να βλέπει το πλοίο που σαλπάριζε μέσα στην πρωινή ομίχλη..." Το φύκι σώπασε.

"Άντε λοιπόν, συνέχισε!" το πρόσταξε ανυπόμονα ο ύφαλος, "Δεν έχει άλλο – τελείωσε η ιστορία μου..." αποκρίθηκε δειλά το φύκι. "Είσαι με τα καλά σου; Μας χασομέρησες όλους – και κυρίως δεν άφησες να μιλήσω εγώ – για να μας πεις μια ιστορία χωρίς τέλος, για έναν άγνωστο και ασήμαντο ναύτη;" θύμωσε ο ύφαλος. "Κάνεις λάθος! Το τέλος της ιστορίας το έδωσες μόνος σου κι αυτόν τον ασήμαντο ναύτη τον γνωρίζεις καλά..." ανταπάντησε το φύκι και τρεμούλιασε ακόμα πιο πολύ. "Το καράβι του το βύθισες εσύ εχτές το βράδυ, χτυπώντας το ύπουλα στ' αμπάρι μέσα στη νύχτα – όπως κάνεις πάντα, για να 'χεις να λες σπουδαίες ιστορίες! Κι αυτός ο ασήμαντος άγνωστος ναύτης ήταν εκείνος που πνίγηκε γιατί προσπαθούσε να σώσει τα γυναικόπαιδα, βάζοντάς τα στις βάρκες – ένας αληθινός ήρωας! Α, και κάτι άλλο: η κοπέλα του, ξέρεις, τον περιμένει ακόμα, καθισμένη στον ίδιο βράχο..."

Μαύρη σιωπή τύλιξε τον ύφαλο. Βουβάθηκε από ντροπή και τύψεις – κι απόμεινε για πάντα έτσι βουβός κι ασάλευτος και μόνος, στη μέση του Ειρηνικού Ωκεανού, να συλλογίζεται πως το ποιος είναι σπουδαίος και ποιος όχι, είναι πολύ δύσκολο να το ξέρεις...

